

Man skal ikke dovne og blive tyk

Thorsten Bech Jensen, telemarketingkonsulent

Trods nye teknologiske hjælpemidler og offentlige kompensationsordninger er det stadig svært for personer med funktionsnedsættelse at få arbejde. Det Centrale Handicapråd vil have flere i arbejde.

HANDIKAP

Thorsten Bech Jensen er telemarketingkonsulent. Han sidder i sin bås i et åbent kontorlandskab, og i dag er det personer, som har støttet Læger uden Grænser, han interviewer.

»Jeg kan se, at du har støttet os sidste år, tak for det«, siger han venligt.

Det der med at »se« er dog en sandhed med modifikationer. For Thorsten Bech Jensen er født blind og betjener computeren ved hjælp af genvejstaster og talesyntese, som læser op, hvad der står på skærmen. Han trykker lidt irriteret på controltasten.

»Det får 'talen' til at holde kaje, for jeg ved, hvad den vil sige her«.

I det ene øre har han computeren og i den anden interviewpersonen. Alligevel er det ikke synshandikappet, han nævner, når han bliver spurgt, hvad der er det sværeste ved hans job.

»Det kan være udfordrende at booke møder, men vi laver ikke decideret telefonsalg«, siger Thorsten Bech Jensen, som er 36 år og lever af sit 30-timers job som telemarketingkonsulent.

Det er dog langt fra alle personer med et handicap, der har arbejde. På trods af en rivende udvikling i de teknologiske hjælpemidler, viser de seneste tal fra 2010, at 47 procent af personer med handicap var i arbejde, mens det gjaldt for 77 procent af alle andre.

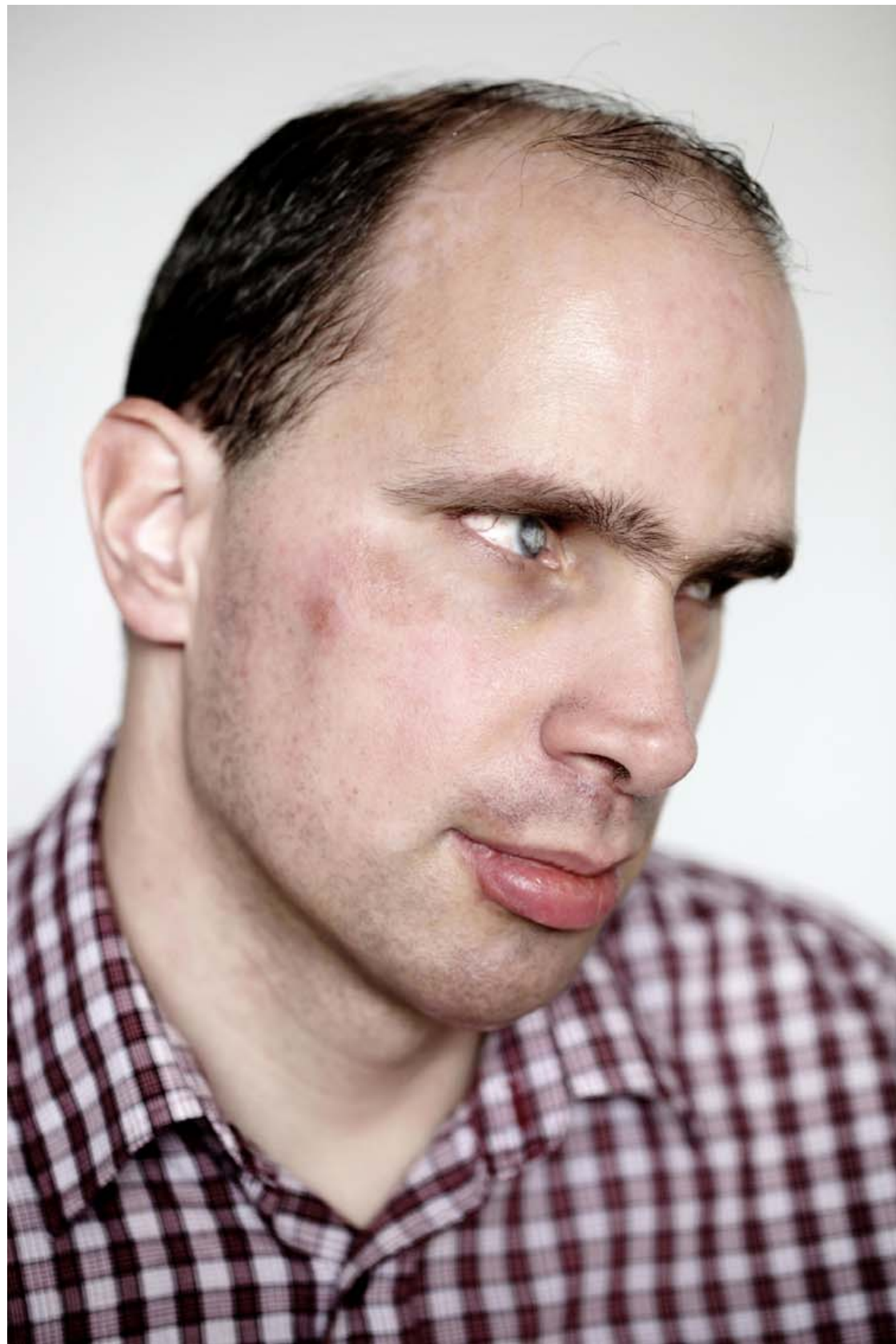
»Og den procentsats kunne være højere. Det mener Det Centrale Handicapråd, som i dag holder en 'beskæftigelses-camp', hvor eksperter og praktikere taler om, hvordan flere kommer i job.«

»Det er et problem, for mange mennesker med handicap vil gerne bidrage. Men også for samfundet, hvis vi kigger ud over de her år med krise, vil vi stå med et arbejdskraftunderskud«, siger rådets formand, Tue Byskov Bødtkjær, som henviser til undersøgelser, der viser, at mange personer med handicap ønsker arbejde.

Det er også erfaringen på Thorsten Bech Jensens arbejdsplads, Telehandels-huset i Høje Taastrup. Virksomheden både uddanner og ansætter synshandikappede til telemarketingopgaver, og det med succes – før den økonomiske krise kom to ud af tre uddannede i job.

»Vi prøver at få arbejdsgiverne til at se mennesket før handikappet«, fortæller Connie Hasemann, som er direktør og medejer af Telehandels-huset, der i denne måned har opgaver for 23 kunder.

Thorsten Bech Jensen noterer nu inter-

KARRIERE. Telemarketingkonsulent

Thorsten Bech Jensen bruger talesyntese for at betjene computeren og humor til at komme i dialog med folk.

»Men det er svært, hvis der for eksempel er håndbold i fjernsynet«, forklarer han.

Foto: Martin Bubandt

SERIE

756.545 OVERFLØDIGE?

Tæt på hver fjerde i den arbejdsdygtige alder lever af en overførselsindkomst. Og sådan har det været længe. Er det et problem? Og i givet fald: Hvad skal der gøres? Det sætter vi fokus på i den kommende tid.

viewpersonens kommentarer i et særligt felt i programmet. Han peger på, at personer med handicap selv har et ansvar.

»Det er en diskussion, jeg har taget med mange. Hvorfor skal man dog arbejde, når man kan få pension? Så siger jeg, at det er vigtigt at få noget ud af livet og ikke kun gå derhjemme og dovne og blive tyk og fed. For nu at give den pæne version.«

Sidste mand slukker lyset

Forsker Pernille Steen Lenzner fra Roskilde Universitet er ved at lægge sidste hånd på en ph.d.-afhandling, som ser på, hvad vores nabolande gør for at få personer med handicap i job. Ingen steder er det en let opgave.

»Selv om der er mange indsatser, så falder erhvervsfrekvensen for personer med handicap alligevel i alle lande. Det går den forkerte vej, og det kan ikke forklares entydigt, men har blandt andet at gøre

med, at nogle af de job, som personer med handicap tidligere har kunnet klare, outsources til Asien.«

Sverige er et af de steder, hvor man med nogen succes har fået personer med funktionsnedsættelse i job – blandt andet ved at en virksomhed kan få et midlertidigt skattefradrag, hvis den ansætter en langtidarsbejdsløs person med handicap. Det har betydet, at omkring 10.000 svenskere med lettere handicap er kommet i job siden 2007.

Herhjemme peger Pernille Steen Lenzner på, at virksomhederne skal være mere rummelige, at personer med handicap skal være mere jobsøgende, og at jobcentrene skal blive bedre til at formidle job.

»Medarbejderne i jobcentrene skal opkvalificeres, så de kan forbedre indsatsen for at få virksomhederne til at ansætte flere handikappede. Især personer med psykiske handicap udgør en udfordring for

jobcentrene. Der er stor forskel på beskæftigelsesfrekvensen for forskellige handicapgrupper. I 2010 havde 31 procent med en psykisk lidelse arbejde mod 47 procent med mobilitetsproblemer og 68 procent med sans- og kommunikationsproblemer.

Hos Dansk Arbejdsgiverforening mener chefkonsulent Henning Gade, som også sidder i Det Centrale Handicapråd, at udviklingen går den rigtige vej, men at man fra offentlig side kunne gøre mere.

»Det største problem er, at jobcentrene ikke er særlig gode til at få afprøvet folk, så deres kompetencer bliver synliggjort over for virksomheden«, siger Henning Gade, som forklarer, at en lille virksomhed har brug for at vide, præcis hvad det indebærer at ansætte en person med en funktionsnedsættelse.

Jobcenter Vejle har siden 2007 haft Specialfunktionen Job og Handicap, der har

til opgave at klæde landets jobcentre på. Afdelingsleder Bente Ellegaard mener, at loven giver mange muligheder, men at problemet er at udbrede kendskabet.

»Der er ingen tvivl om, at det er et tilbagevendende tema at sikre, at de professionelle, som arbejder på det her felt, kender til de muligheder, der er for at kompensere personer med funktionsnedsættelse, for mulighederne skal i spil alle steder i jobcenteret. Over for personer på sygedagpenge, over for de svageste kontanthjælpsmodtagere, og også når det gælder om at fastholde folk i job.«

I mellemtiden er Thorsten Bech Jensen færdig med endnu et interview. Der er to timer til fyraften, og i dag kan han gå hjem til almindelig tid. Andre gange er han sidste mand og skal sætte alarmen til, før han går. Og så skal han naturligvis også huske at slukke lyset.

kirsten.nilsson@pol.dk

Muslimske friskoler er kommet under skarpere kontrol

Øget tilsyn har luget ud blandt de dårligste friskoler for muslimske elever. Der er dog stadig stor forskel mellem top og bund.

FRISKOLER

DORRIT SAJETZ

Friskoler for muslimske elever tiltrækker stadig flere nydanske familier, som blandt andet efterspørger mere faglighed og disciplin i undervisningen.

Men er skolerne virkelig fagligt bedre end den danske folkeskole? Både ja og nej, lyder svaret fra forskere og eksperter. For muslimske friskoler er forskellige, og mens nogle ligger helt i top, er der andre skoler, som klarer sig mere mædeligt.

Så sent som for et år siden lukkede myndighederne en somalisk friskole på

Østerbro, fordi undervisningen var langt under niveau.

»Der er nogle muslimske friskoler, som klarer sig utrolig godt, og som hører til de skoler, der løfter eleverne allermest«, siger forskningschef Henrik Christoffersen fra Cepos, der lavede de første ranglister over danske skolers undervisningseffekt – det vil sige afgangskarakterer korrigeret for elevernes sociale baggrund. Siden er der kommet flere ranglister, og hver gang er der en håndfuld af de etniske friskoler, som ryger helt i top.

»Men du kan også finde muslimske friskoler, som ikke har imponerende resultater. Der er meget store forskelle, lige som blandt alle andre skoler«, siger Henrik Christoffersen.

I Københavns Kommune, hvor de fleste etniske friskoler findes, ligger selv de dårligste etniske friskoler dog højere end f.eks. byens tre heldagsskoler med næsten 100 procent tosprogede elever.

Ifølge Københavns skoleforvaltnings områdechef for Nørrebro, Søren Thorborg, er det et komplekst spørgsmål.

»Vi hører enkelte historier om, at når vi nærmer os afgangsprøven, er der nogle

skoler, der skiller sig af med elever i den tunge ende – og det er jo ikke helt rent trav. Men når det er sagt, er der også noget, vi kan lære af dem. Nogle af de etniske skoler har en mere traditionel og lærerstyret pædagogik, og den passer måske bedre til denne type børn«, siger han.

Egelund imponeret

Danmarks mest kendte skoleforsker, professor Niels Egelund fra Aarhus Universitet, har tidligere været kritisk over for de etniske friskoler, fordi de hæmmede integrationen. Det mener han ikke længere.

»Jeg har selv haft lejlighed til at besøge to af de muslimske friskoler, som ligger i toppen, og jeg må sige, jeg har været dybt imponeret. Jeg følte, jeg var blandt et lærerkorps, der virkelig var interesseret og trak på samme hammel. Hvis jeg selv var indvandrer, kunne jeg godt finde på at sende mine børn derhen«, siger han.

Men er det ikke et problem, at de ikke møder danske kammerater?

»Jo, det er et minus. Men de møder danske lærere og danske kammerater i fritiden. Og husk, at for mange af de her børn er alternativet, at de går på en folkeskole

FAKTA

HØJERE GENNEMSNIT

Karaktergennemsnittet for de etniske friskoler i København er højere end på de tre folkeskoler med flest tosprogede:

- Friskoler
- Al Hikma Skolen 8,0
- Sjællands Privatskole 7,3
- Dia Privatskole 7,0
- Hay Skolen 6,6
- Al Hilal Internationale Skole 6,4
- Jinnah Internationale Skole 6,1
- Ahi Internationale Skole 5,9
- Al Hilal Skolen 5,0
- Al Huda Skolen 5,3
- Al Quds Skolen 4,5
- Salix Skole 4,7

Folkeskoler

- Tingbjerg Skole 4,2
- Hillerødgade 4,0
- Klostervænget 3,9

Kilde: Undervisningsministeriet 2011

Hvis jeg selv var indvandrer, kunne jeg godt finde på at sende mine børn derhen Niels Egelund, professor

med 60-70 procent tosprogede«, siger Niels Egelund.

Selv om der i årenes løb er blevet talt og skrevet meget om de etniske friskoler, er der næsten ikke forsket i dem.

Antropolog Annette Haaber Ihle har nært studeret tre muslimske fri-

skoler og er i dag desuden tilsynsførende for Al Hilal Skolen i København. På de tre skoler, hun har forsket i, fyldte religion og islam ikke meget i hverdagen, fortæller hun.

»Men deres religionsundervisning tager udgangspunkt i kristendom, og den er mere konfessionel. Det er ikke sådan, at børnene lærer at bede, men mere noget etisk og moralsk, at man skal være sød mod hinanden og den slags. Jeg har kun på én skole set elever terpe i koranskole efter almindelig skoletid – men der

oplevede jeg til gengæld også, at pigerne gjorde oprør og gik ned og klagede over undervisningen. De ville ikke finde sig i sådan en mandlig lærer, som sad og terpede!«, fortæller hun.

Annette Haaber Ihle oplever, at den hårde konkurrence mellem friskolerne er med til at luge ud i de dårligste skoler.

»De dårlige skoler går ned eller får taget tilskuddet fra sig, og det skyldes også, at Undervisningsministeriet er begyndt at føre skærpet tilsyn. Der bliver længere mellem sagerne«, siger hun.

I Børne- og Undervisningsministeriet ligger der i øjeblikket ikke nogen sager eller klager om muslimske friskoler, oplyser Kvalitets- og Tilsynsstyrelsen. Alle danske friskoler modtager mindst et årligt tilsynsbesøg.

»Jeg har lige selv været tilsynsførende i 9. klasse på Al-Hilal Skolen«, fortæller Annette Haaber Ihle. »De havde om finansmatematik, og jeg var vildt imponeret. De var velforberedte, engagerede, og det var svært stof. Eleverne råbte også efter mig, da jeg kom ud: Husk at skrive, hun er en dygtig lærer«, fortæller hun.

dorrit.saietz@pol.dk